

Nezabudnem ako nám pani na izbe č. 1 povedala na rozlúčku:

„Sestričky, když vy odejdete, my tu tady vážne všichni chcípнем!“

Čierny humor ... ktosi by povedal....veď sa aj nad tými slovami pozastavujem so smiechom, ale v skutočnosti mala pravdu. Nemyslím tým, že keby sme tam ostali, tak by všetci prežili...To nie. Zázraky do troch dní, žiaľ, v tomto prípade nemajú šancu. Napriek smutným skutočnostiam, sme však odtiaľ neodchádzali s ťažkým srdcom, ale naplnené novými skúsenosťami a zážitkami. V mene všetkých dievčat by som sa chcela preto

poďakovať všetkým zainteresovaným, najmä pani profesorku Kurucovej, za to, že nám bola naskytnutá takáto možnosť praxe.

Lýdia

OSVIENČIM

Mojím najväčším problémom pri písaní je vymyslieť nejaký výstižný nadpis. Myslím, že Osvienčim hovorí za všetko. Nemienim písať o holokauste ani o krutých praktikách Hitlera, iba o milom výletiku, na ktorom som, samozrejme, nechýbala.

Keď prišla pani profesorka Tomková s otázkou, či nemáme záujem zúčastniť sa exkurzie do

koncentračného tábora v Osvienčime, zažiarili oči nie len študentom, ktorých fascinuje história, ale taktiež všetkým lajdákovi, ktorým sa naskytna príležitosť legálne sa uliať z vyučovania.

Prišiel deň D. Všetci zainteresovaní sme napäto čakali pred Billou o šiestej hodine a dvadsiatej minúte. Po takmer hodinovom čakaní sme sa dočkali. Celí premrznutí a trošku zúfalí sme sa rozbehli k autobusu, aby sme si chytili najlepšie miesta. Poniektorí sme boli pomalší, a tak sme si museli sadnúť aj na miesta viac vpredu. No, čo už. Po asi hodinovej ceste nám pán šofér aj začal kúriť, aby sme nepomrzli. Hoci sme poniektorí mali skoro cencúle pod nosom, kúrenie nebol najlepší nápad, čo ako prví pochopili sediaci vzadu. Keď sa dymom z výfuku, na ktorý kvapkal olej, začali dusiť aj tí vpredu, pán šofér sa nad nami zľutoval a odstavil autobus. Po zistení závady nám oznámil, že s tým nič nezmôže a musíme ísť ďalej.

Po niekoľkých hodinách sme sa bez ujmy na zdraví predsa len dostali do už spomínaného Osvienčimu.

Po malom rýchlokurze poľštiny sme zistili, že okrem pána profesora Kubíka nikto po poľsky nevie, a tak sme sa vybrali aj s poľským sprievodcom po stopách minulosti tábora.

Pán sprievodca bol veľmi tolerantný a vždy nechal pánovi profesorovi priestor na preklad jeho výkladu. Asi po trojhodinovom úmornom chodení a fotografovaní (inak fotiť sa nesmelo, ale keď to nikomu nevadilo, tak prečo si nespraviť pár fotiek?) sme skončili prehliadku prvého tábora a presťahovali sme sa do druhého tábora Brezinka. Kde sme toho ani tak veľa nevideli, ale dobre sme sa prešli. Pohyb je zdravý. Celí zmorení sme sa opäť vrátili do nášho autobusu.

Cestu naspať nám spríjemňoval napoly otrávený zbor zo zadných sedačiek pod vedením Mareka Bachledu. Prišli sme na to, že máme mnoho skrytých talentov. Určite by boli na prvých pozíciách v Hviezdnjejrote zo Superstar.

Tento výlet poznačil asi každého zúčastneného. Bol to veľmi zaujímavý zážitok, na ktorý len tak ľahko nezabudneme....

Yvette